

HANNAH REYNOLDS

LEKCE FLIRTOVÁNÍ

Přeložily
Hana Netušilová
Kristýna Vítková

COO
BOO

Lekce flirtování

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Reynolds
Lekce flirtování – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HANNAH REYNOLDS

LEKCE FLIRTOVÁNÍ

COO
BOO

*Mým přátelům,
kteří mi pomohli přežít tenhle poslední rok.*

Jedna

Když jsem na malém letišti v Nantucketu uviděla Tylera Nelsona, ignorovala jsem ho. Tyler Nelson byl totiž ze všech nejhorší. Kradmo jsem ho sledovala a předstírala lhostejnost, zatímco jsem ze sebe ometala sněh, který se mi zachytil na kabátu při přecházení letištní plochy. Vybral si místo přímo před výjezdem kufrů, takže jsem se přesunula na druhou stranu zavazadlového pásu a postavila se k němu zády. Venku bláznivě vířily sněhové vločky. Vítr, který způsoboval nervy drásající turbulence, skučel jako osamělý vlk a sněh tomu dodával divokou, maniakální podobu.

Zavibroval mi mobil, a tak jsem ho vytáhla. „Ahoj, mami.“

„Shiro?“ Stačily dvě slabiky, abych v jejím hlase rozpoznala obavy a špatné zprávy. „Kde jsi? Už jsi přistála?“

„Jsem na letišti. Už jste v domě?“

„Ne, ještě pořád jsme v Bostonu. Zrušili nám let.“

„Cože?“ Čekala jsem, že už bude se zbytkem rodiny v domě U Zlatých dveří a rozzáří domov prarodičů smíchem. Jejich letadlo mělo dosednout před hodinou. „Přidělí vám jiný?“

„Všechny jsou zrušené – vítr je příliš silný. Zítra pojedeme trajektem, pokud budou jezdit. Zvládneš to dneska sama?“

Těšila jsem se, až se zachumlám do rodinného tepla. Při představě, že budu sama o den déle, se mi sevřel žaludek. Ale nestálo za to mámu stresovat. „Přežiju to.“

„Určitě si sežeň něco k jídlu, ano?“

Znovu jsem se podívala ven. V téhle vánici budu mít štěstí, když se dostanu domů, natož abych si sehnala jídlo nebo objedнала donášku. Ale ve spíži určitě něco bude. „Jasně. Jaké bylo Noahovo slavnostní předávání cen?“

„Hezké, spousta proslovů. Noah vypadal velmi dospěle. Jak jsi dopadla v pololetí?“

„Mám samý,“ odpověděla jsem, protože když má dceruška drahé doučování, tak by to sakra měla zvládnout na jedničky. „Babička s dědou jsou v pořádku?“

„No,“ povzddechla si máma. „Děda si stěžuje, že jsme měli tohle počasí předvídat, a babička si myslí, že je blázen. A dělá si starosti s výzdobou. Předpokládala, že se vrátí dneska a stihne to dřív, než zítra přijedou děti, ale teď se objeví všichni najednou...“

Máma postrádala sebemenší kapku taktu. „Chceš, abych se o to postarala?“

„Jestli nemáš čas, tak ne... Ale když už tam budeš...“

Stejně jako byste tam byli vy, kdybyste zůstali doma a odletěli z JFK, místo abyste se hnali na Noahovu akci do Bostonu, pomyslela jsem si. Ale tvrdila jsem, že mi to nevadí, takže mi to prostě nesmí vadit. „Jasně.“

„Skvěle, miláčku. Měli bychom dorazit zítra kolem třetí. Určitě budeš v pořádku?“

„Budu v pohodě,“ ujistila jsem ji. „Uvidíme se zítra!“

Zavěšila jsem a falešný úsměv se vytratil. Místo toho jsem tupě zírala na vířící sníh. Sama první noc prázdnin. To zvládnou.

Jenže jsem tak osamělá.

Ne. Ne, je mi fajn. Kromě toho na to nemám čas.

Mohla jsem vymýšlet plány na prázdniny. A že jich bylo.

Plány zahrnující Isaaca Lehrera.

Kdyby byl můj život filmový trailer, hlas v titulcích by označoval: *O letošních prázdninách je Shira Barbanelová odhodlaná*

získat Isaaca Lehrera stůj co stůj. Následoval by sestřih záběrů jako z grotesky, jak na sebe narážíme v Central Parku, jak po sobě v kuchyni házíme těstem na bramboráky a bruslíme v Rockefellerově centru (kde by byl svědkem mého trojitého axela).

Vypravěč by mohl dodat něco ve smyslu *Shira Barbanelová je v lásce ztracený případ*, což by byla verze vhodná pro všechny diváky, místo *Shira Barbanelová je sexy troska, která si nedokáže najít kluka*. A přesně to jsem měla v plánu během zimních prázdnin změnit.

S Isaacem – devatenáctiletým stážistou mého prastrýce – jsem se poslední rok sporadicky setkávala na rodinných a firemních akcích.

Měřil sto devadesát centimetrů, byl štíhlý a snový jako Morfeus. Jeho dědeček a můj prastrýc spolu chodili na univerzitu, takže když se Isaacovi rodiče rozhodli cestovat šest měsíců po Evropě a Asii, strýček se nabídl, že Isaac může strávit prázdniny v domě U Zlatých dveří. A proto bych teď (*tyhle prázdniny*) mohla proměnit naše občasné klábosení v opravdové spojení.

Sice jsem neměla zrovna *skvělé* výsledky v tom, jak přimět kluky, abych se jim líbila, ale to by se mohlo změnit. Navíc všechno nemusí dopadnout tak špatně jako s Tylerem.

Ten zůstal krutým řízením osudu u zavazadlového pásu jako jediný. A zatímco jsem ho bezostyšně ignorovala, přišlo mi urážlivé, s jakou lehkostí si mě nevšímá. Ještě k tomu naše zpožděná zavazadla vyjela spolu. Schválně jsem se dívala jinam, zatímco si Tyler vytahoval tašky, jenže místo aby rovnou odkráčel, radši čekal, než mi pomalu dojede kufr.

Když konečně dorazil, sundala jsem ho z pásu a vyrazila k východu. Letiště v Nantucketu připomínalo spíš vlakové nádraží – celé by se vešlo do haly Grand Central Terminal.

Kvůli ulomenému kolečku jsem funěla jak sentinel a cítila se trapně, ještě než jsem došla ke dveřím. Tam jsem náhodou zavadila očima o Tylera.

Usmál se.

Vypadal, jako by právě slezl z přehlídkového mola, zatímco můj obvykle bezchybný účes připomínal po cestě letadlem kudrnaté, mastné vrabčí hnízdo a na bradě mi vyskočil pupínek. Zlaté vlasy propůjčovaly Tylerovi vzhled prince a ani pobavení v modrých očích mu neubralo na andělském vzhledu. „Ahoj, Shiro.“

„Tyleré.“ Odtáhla jsem kufr ještě pár metrů.

„Potřebuješ pomoc?“

„Ne.“

„Jak chceš.“ Zapnul si vlněný kabát a přehodil si konec šály přes rameno. Venku bylo minus osm stupňů. Měl mít na sobě pérovou bundu a zimní boty jako já, ale nedej bože, aby vypadal jinak než jako reklama na drahou kolínskou.

To je fuk. Bylo mi jedno, jestli umrzne nebo si zničí luxusní kožené polobotky. Tyler Nelson zaujímal první místo na seznamu katastrofálních romantických pokusů Shiry Baranelové a já s ním nechtěla mít nic společného.

Seznam, v žádném konkrétním pořadí:

1. Jake Alvarez. Loni jsem ho pozvala na ples, jen aby nevěřičně zamrkal, klopýtl dozadu a vykotal, že už jde s někým jiným.
2. Dominic Hoffman z tábora Belman. Neustále jsem ho popichovala ve snaze s ním flirtovat. Rozbrečel se a odjel domů dřív.
3. Siddharth Patel z autoškoly. Potají jsem po něm celý kurz toužila. Nakonec jsme si poslední den vyměnili čísla. Na jedinou odvážnou esemesku (**Ahoj**) neodpověděl.

4. Tyler Nelson. Čtyři roky jsem do něj byla bláznivě zamilovaná, jen abych se konečně rozhoupala a on mě mohl naprosto zdrcujícím způsobem odmítnout.

Isaac – hezký, chytrý, sofistikovaný Isaac – nebude dalším příkladem toho, že to s kluky neumím. Byl mnohem dospělejší než kterákoli z mých ostatních lásek, určitě uměl lépe konverzovat a snáz se s ním trávil čas. Tentokrát umění flirtování zvládnou. Nebo se aspoň budu řídit kroky, které mi vypadly z Googlu, jestli tedy vůbec za něco stály. (*Třetí krok: začít mluvit.* Je možné, že Google potřebuje s flirtováním taky pomoci). Každopádně jsem věděla, že na Tylera Nelsona je lepší neplýtvat energií. Odtrhla jsem od něj oči, abych zkontrolovala Uber, a zasténala jsem nad předraženými cenami kvůli počasí. A...

Žádné auto k dispozici.

Nemožné. Zkusila jsem Lyft – se stejným výsledkem.

S obavami jsem znovu vyhlédla z okna. Všechno pokrýval sníh. Nedokázala jsem uvěřit, že ještě před měsícem viselo na stromech žlutozelené a oranžovohnědé listí.

Už jen mrazivý vzduch činil ze sněhulí přijatelnou obuv. Ale dneska se ještě k tomu prohnal po východním pobřeží bezohledný vítr s rychlostí Elsy zmrazující Arendelle a zbarvil svět doběla – dokonce i Nantucket, který byl kvůli moři obvykle jen mokrá a ponurá.

Venku opatrně vjelo do zasněženého pruhu pro taxíky auto. Tyler popadl tašku, sevřel v ruce držadlo kufru a vykročil do vánice.

Pýcha ve mně svedla rychlý boj se zoufalstvím a to druhé zvítězilo. Rozběhla jsem se za ním a nadzvedla kufr, aby neдрhlo kolečko. Narazil mi na nohy a navzdory odporné zimě mě rozpálila bolest s rozpaky. Zaútočily na mě sněhové vločky,

a když se mi rozpouštěly na kůži, jako by do mě někdo zabodával ledové jehly. „Tylere!“

Stál za autem a ukládal tašky do kufru.

„Shiro.“

„Můžu jet s tebou?“

„Nech mě hádat.“ Dokonale tvarované rty mu zvlínil sevřený úsměv. „Nedaří se ti sehnat odvoz. Smůla.“

„Tylere, no tak. Bydlíš hned vedle nás.“

Řidič vystrčil hlavu z okna. „To jsi ty, Shiro Barbanelová?“

„Phile!“ Rozzářila jsem se na muže, kterého jsem znala už léta. „Jak se máš?“

„Dobře, mám se dobře. Kde máš zbytek rodiny?“

„Zapadali sněhem v Bostonu. Zrušili jim let.“

„Vážně?“ ozval se Tyler. „Stejně jako naši. Co dělali v Bostonu?“

„Noah něco měl. Musela jsem zůstat doma kvůli pololetkám.“

„Hoď si věci dozadu,“ nabídl Phil. „Odvezu vás oba, děcka.“

Střelila jsem po Tylerovi vítězoslavným pohledem, nasoukala kufr dozadu a vklouzla na zadní sedadlo, protože mě předběhl a urval si místo vpředu.

Phil se odlepil od obrubníku. „Měli jste dobrý let?“

„Nějaké turbulence, ale nebylo to nijak hrozné,“ odpověděl Tyler. Souhlasně jsem zabručela. Nemohla jsem uvěřit, že jsem si ho v letadle nevšimla.

Možná jsem nastoupila později a on seděl vzadu. Možná nastoupil na poslední chvíli, když jsem byla ponořená do knihy. Možná, pomyslela jsem si s jistou dávkou naděje, už jsem nebyla tak vyladěná na Tylerovu přítomnost, abych si všímala každého jeho pohybu.

Jeli jsme po Old South Road. Ačkoli vánice byla dopravní noční můra, obdivovala jsem bíle poprášené chodníky a měla

pocit, jako bychom se přenesli do doby, kdy po nedlážděných cestách jezdily kočáry tažené koňmi, lidé spěchali ulicemi v sametových pláštích a kožešinových čepicích a cinkání saní se mísilo se smíchem dětí. Ostrov měl vždycky starodávnou atmosféru a zima ji ještě umocnila. Bylo to moje nejoblíbenější období na Nantucketu. Milovala jsem strohou, chladnou krásu, zasněžené pláže a zářivé hvězdy.

Cesta trvala pouhých patnáct minut a klikatila se kolem domů obložených cedrovým dřevem, zkrášlených na svátky a ozdobených třpytivými světýlky. Na dvorcích postávali svítící sobi a za okny stály vánoční stromky a svícny, jejichž ramena jsem vždycky počítala. Všude visely věnce zdobené šiškami a cesmínou a všechno bylo červené a zlaté.

Ale v Tylerově domě byla tma. Trávník připomínal neposkvrněné bílé prostěradlo, keře jen kupy sněhu a dům – obvykle elegantní krasavec – jen prázdný monolit pod tmavnoucí oblohou.

Tyler poděkoval řidiči. Pak otevřel dveře a dovnitř zavál ledový vzduch, až mi na krku naskočila husí kůže. Podíval se na mě. „Uvidíme se, Shir.“

„Shiro,“ zamumlala jsem. Oslovení Shir ve mně vždycky vyvolávalo představu ovcí nebo průsvitných triček. Ale Tyler už zabouchl a šel si vyložit zavazadla.

„Počkáme, jestli se dostane dovnitř v pořádku,“ řekl Phil a sledoval, jak Tyler doklusal ke dveřím a vešel dovnitř. Ulevilo se mi, když Phil zařadil zpátečku. Bez Tylera jsem se mohla soustředit na Isaaca – na budoucnost, ne na minulost.

„Jak se daří Aimee?“ Philova devatenáctiletá dcera tu pracovala v létě jako plavčice a právě nastoupila na univerzitu v Bostonu. „Je doma na Vánoce?“

„Vrátila se před dvěma dny. Přivezla si kufr špinavého prádla,“ rozesmál se srdečně a důvěrně Phil. „Na vysoké se jí

líbí. V příštím semestru si bude muset zvolit obor a váhá mezi informatikou a fyzikou. S její mámou jí říkáme...“

Phil se odmlčel a ve zpětném zrcátku jsem zahlédla jeho zamračený výraz. „Hm.“

Obrátila jsem se k zadnímu oknu. Běžel za námi Tyler a mával rukama, aby na sebe upozornil.

Phil stáhl okénko. „Jsi v pořádku?“

Tyler doběhl k autu a dech se mu srážel v bílých obláčkách. Ve zlatých vlasech se mu třpytily sněhové vločky. „Nejde elektrina. A topení taky ne. Nefunguje rozvodný panel.“

Ale ne. Určitě by si *nedovolil* navrhnout...

Setkal se s mým pohledem a usmál se, spíš ironicky než šarmantně. „Takže, Shiro. Můžu u tebe dneska složit hlavu?“

„Chceš přespat u mě? U Zlatých dveří?“ *Proč nejdeš do hotelu?* Přesně na to bych se ráda zeptala, ale nechtěla jsem se s ním hádat před dospělým. A Tyler si to sice mohl dovolit, ale proč by vyhazoval peníze za pokoj na poslední chvíli, když mohl zůstat u mých prarodičů zadarmo? Kromě toho by ho pak Phil musel odvézt do hotelu a strávil by v tomhle počasí za volantem ještě víc času.

Přesto...

Ale ne. Nemohla jsem ho odmítnout. Naše rodiny se pohybovaly ve stejných společenských kruzích – koncem týdne se zúčastníme jejich štedrovečerní večeře a pár dní nato přijdou na naši oslavu Chanuky. „Fajn.“

„Skvělé.“ Se zábleskem bílých rovných zubů si vzal tašky a vrátil se do auta, dlouhé nohy znovu vtěsna na přední sedadlo. „Užijeme si to.“

Nenamáhala jsem se jeho lež poctit odpovědí.

Letní sídlo Tylerových matek přímo sousedilo s rodinným pozemkem a rozlehlým sídlem U Zlatých dveří, takže cesta netrvala ani minutu. Když jsme přijížděli po kruhové cestě,

dům se rýsoval ne zlatý, ale šedý. Původní budovu z devatenáctého století i moderní přístavby pokrývaly šedé šindele.

Nekonečné řady oken odrážely šedobílou oblohu. Schody na verandu někdo odhrnul, ale i tak už se na nich znovu vršila sněhová pokrývka.

„Moc děkuju,“ řekla jsem Philovi a Tyler se přidal. Pak už jsme se prodírali závějemi a nohy se nám bořily do sněhu. Na dřevěné verandě jsme se oklepali, jak nejlíp jsme uměli.

Vpustila jsem nás do tmavé haly a cvakla vypínačem, hrudník jsem měla sevřený – co když nám taky nepůjde proud? Ale lustr se rozsvítil a z panelů vzduchotechniky sálalo povědomé teplo. Vrátila jsem se zpátky na verandu a ukázala Philovi zdvižené palce. Přátelsky zatroubil a odjel.

A nechal mě a Tylera Nelsona o samotě.

Zírali jsme na sebe. Nikdy jsem nepotkala nikoho s tak dokonalými rysy, nebesky modrýma očima a tak zlatými vlasy. Tomuhle klukovi by prošla i vražda, podvod nebo zlomené srdce a lidé by se smáli, poplácávali ho po tváři a říkali: „To je ale rošťák!“

„No, Shiro,“ protáhl, a dokonce i hlas měl melodický, zatraceně. „Tohle bude zábava.“

Dva

Tady máte popis toho, co se stalo, když jsme se s Tylerem poprvé setkali.

Před pěti a půl lety jsem jako hloupá jedenáctiletá holka objevila, jaké to je být zamilovaná. Ještě nikdy jsem ten pocit nezažila, i když jsem pozorovala spolužáky, jak se chichotají a líbají, fascinovaní zmateným a nezadržitelným příchodem puberty. Abstraktně jsem to chápala, ale jinak jsem s tím neměla nic společného.

Pak se na Nantucketu objevil Tyler Nelson.

Můj bože, když jsem ho poprvé zahlédla. Bylo to jako zážrak, který se vyrovnal rozestoupení moří, zastavení slunce a měsíce, nebo oleji, který vydržel hořet v chrámu osm dní. Svět se zpomalil, aby se mi každá nesmazatelná vteřina mohla otisknout do duše. Seděly jsme s Olivíí Phanovou – mojí nejlepší prázdninovou kamarádkou – před kavárnou a jedly zmrzlinu. Hortenzie byly v plném květu a vzduch sladce voněl.

Moji pozornost upoutal smích ve frontě.

Obvykle jsem si všímala jen trapného řehtání, jaké vydával třeba strýc Jason v kině. Tenhle ale spíš než cokoli jiného připomínal rajskou hudbu. Nemohla jsem odolat, abych nehledala jeho zdroj, stejně jako jsem nedokázala odolat duhové posypce na zmrzlině.

Stál tam s trojicí dalších lidí, která splývala s pozadím i okolními zvuky. A ten rozesmátý kluk zářil, ne jako zalitý

světlem, ale jako by sám byl *zdrojem* jasu. Miniaturním zářivým a blyštivým sluncem. „Ten je krásný,“ vydechla jsem.

Olivia nakrčila nos. Taky jí bylo jedenáct, ale o romantiku se zajímala víc a zároveň byla cyničtější. „Vypadá trochu nevýrazně, ne? Jako hvězda od Disneyho.“

„Vždyť ses ani nemusela ptát, koho myslím.“

„Je naprosto obyčejně přitažlivý.“

„Jo,“ souhlasila jsem. „Je úžasný.“ Chtěla jsem, aby se mi podíval do očí, i když jsem netušila, co si počnu, jestli to udělá. Ale vzali si kornoutky se zmrzlinou a odešli.

„Určitě *musel* přijet na celé léto.“ Hrudník se mi sevřel zoufalstvím, jaké jsem nikdy předtím nepoznala. „Jestli je tu jen na výletě, tak umřu.“

Olivia dojedla zbytek zmrzliny. „To teda neumřeš.“

Ukázalo se, že Tyler tu vážně stráví zbytek prázdnin. Jeho mámy koupily staré sídlo Johnsonových západně od domu U Zlatých dveří. Což znamenalo, že jsem ho vídala i další léta, a moje zamilovanost se každý rok vracela jako plamínek kouzelné svíčky. Opájela jsem se touhou, když jsem ho pozorovala, jak flirtuje s letňáčkami, turistkami a místními dívkami. Patřil do stejné party jako Oliviina starší sestra a můj bratranec Noah, takže jsme se jim celé léto věšely na paty, po-flakovaly se s nimi na pláži nebo se k nim vtíraly u stánku se zmrzlinou. Nestyděla jsem se za to a naháněla Tylera přesně jako šestiletý mrňous, podle kterého rodiče nepoznají, když lže. Zbožňovala jsem ho, tak proč by mi to neměl oplatit?

Po třech a půl létech jsem si řekla *ted*. Ve čtrnácti jsem byla víc než připravená na první polibek a téměř každou noc jsem fantazírovala o Tylerovi. V polovině července jsem posbírala odvalu a nejkrásnější mušle a nejhladší kameny a mořské sklo. Jednou v sobotu jsem vstala brzy ráno, abych z nich na pláži poskládala metr vysoká písmena. *Tylere, rande?*

(Původně jsem měla v plánu napsat *Tylere Nelsone, půjdeš se mnou na rande?*, ale rychle jsem si uvědomila, že by to bylo příliš pracné.)

Olivia nápis hlídala, zatímco jsem se vydala najít Tylera, který hrál se staršími děcký volejbal. Všichni vypadali až neskutečně dospěle, kůže se jim leskla potem a opalovacím krémem, kluci měli široká ramena a holky se sebejistě nakrucovaly v bikinách a jednoduchých plavkách. Nikde žádná rovnátka ani souhvězdí akné. Nervózně, ale s pocitem neskutečné odvahy jsem k němu vyrazila. Poodešel stranou, aby si vzal lahev s vodou.

Všiml si, že tam postávám. Po tváři mu přeběhl zvláštní záblesk – *Podráždění? Netrpělivost?* přemýšlela jsem zpětně –, ale pak se usmál. Vždycky byl k mladším děčkám neobyčejně laskavý.

„Ahoj, Shiro.“

Pokusila jsem se něco říct, ale nic ze mě nevypadlo.

„Hledáš bratrance?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Chvilí počkal. „Ehm... můžu ti s něčím pomoci?“

Přikývla jsem.

Znovu se usmál, tentokrát upřímněji. „Možná mi budeš muset poradit, s čím.“

Několikrát jsem se rychle nadechla a snažila se zmírnit napětí v hrudi. Měla jsem pocit, že buď vyletím do vzduchu, nadnášená neskutečností okamžiku, nebo mě jeho obrovská tíha rozdrtí na kousky. Nakonec jsem vyhrkla: „Můžu ti něco ukázat?“

„Jasně.“

Rychlým krokem jsem vyrazila zpátky k nápisu.

„Shiro!“ Když jsem se ohlédla, v dokonalé tváři se objevil bolestný výraz. Odhrnul si vlasy, které byly po měsíci neustá-

lého vystavování slunci ještě světlejší, pokud to bylo vůbec možné. „Musíme někam jít?“

„Nijak daleko! Je to jenom kousek.“

Zadíval se na přátele – mezi nimiž dnes díkybohu nebyl Noah. Přesto nás někteří pozorovali a široce se usmívali. „Bav se, Nelson!“ křikl jeden z nich a Tyler mu s rukou u pasu, protože si nejspíš myslel, že ho tak neuvidím, ukázal prostředníček.

Pak obrátil pozornost zpátky ke mně. „Hlavně ať je to rychle.“

Několikrát jsem přikývla a rozbušilo se mi srdce. Dělo se to. Vzala jsem osud do vlastních rukou. Rozhodla jsem se, že půjdu s kůží na trh. Cítila jsem se mocná a zároveň mi bylo hrozně.

Pospíchala jsem několik metrů před Tylerem k Olivii. Zaslutovala mi a vypadla, aby nám dopřála soukromí. Zdálo se mi, že slyším Tylerův povzdech. Ale mohl to být jen vítr.

Došli jsme k nápisu z kamenů a mušlí.

Otočila jsem se. Bylo to tady. Na tuhle chvíli jsem čekala roky. Vymyslela jsem deset tisíc různých způsobů, jak by mohl proběhnout tenhle okamžik, který odstartuje zbytek mého života. Bude z nás pár. Ta chvíle se ve mně usadila a věděla jsem, že se z ní stane dokonalá, vzácná vzpomínka. Vůně moře, křik racků a šplouchání vln, lechtání slunečních paprsků na kůži. Ústa se mi roztáhla do širokého úsměvu.

Jenže Tyler místo odpovídajícího zářivého úsměvu zíral na ta slova s čímisi připomínajícím zděšením. Pak se mu podařilo se chabě usmát. „No páni, Shir. To ne.“

Zvedl se mi žaludek. Zase jsem se snažila něco říct, ale nedostala jsem ze sebe ani hlásku. Jak mě mohl odmítnout? Byla jsem do něj tak *strašně* zamilovaná. Nebylo možné, aby tak silný cit byl jednostranný.

Poškrábal se na krku a s dalším přiškrceným úsměvem se otočil k odchodu.

Cože?

Tak to ne. Můžu to zachránit – sebe, jeho i nás. Sevřela jsem ruce v pěst a vykřikla jsem kouzelná slova, zaklínadlo, které mělo nastartovat naši budoucnost. „Já tě miluju!“

Ztuhl. Pak se na mě podíval a zasmál se.

Ten smích už jsem slyšela stokrát. Byl mi tak blízký, první věc, které jsem si na něm všimla. Tentokrát se do mě zařízl, jako by mě dráсал zubatým sklem. „Ale nemiluješ.“

„Miluju. Je to pravda – miluju tě víc, než Julie milovala Romea.“

„Ježíši, to doufám, že ne. Vždyť mě ani *neznáš*.“

„Ale znám!“ odporovala jsem křečovitě a vyděšeně.

„Vždyť jsi ještě malá holka.“ Byl ode mě moc daleko, než abych rozeznamenala modré duhovky, ale stačilo to, aby ke mně dolehlo jeho podráždění. „Co chceš? Abychom se drželi za ruce a pusinkovali se na tvář? No tak, Shir. Buď přece rozumná.“

„Já... ne. Chci dělat všechno, co ty!“

Znovu se rozesmál. „To teda pochybuju. Na což brzy přijdeš, takže to teď odpískám.“

A tentokrát opravdu odešel.

Prostě...odešel.

Šokovaná jsem se zhroutila do písku. Co se to stalo? Měli jsme být spolu. Měli jsme být dokonalí. Bylo mi čtrnáct a já jsem šestnáct a měli jsme se milovat.

Tak mě ponížil, že jsem se mu zbytek léta vyhýbala. Snažila jsem se nevšímat si ostatních dívek, se kterými flirtoval a líbal se s nimi. Kdykoli jsem ho viděla, srdce mi sevřel palčivý, stísněný pocit. Tyler vypadal naprosto nevzrušeně. A jako by chtěl každou holku kromě mě.

Do příštího léta jsem bolest zalátala hrdostí a využívala ji k tomu, abych si udržela vztyčenou bradu. Narazili jsme na sebe jen jednou, na chaotickém večírku na konci prázdnin, který pořádala Oliviina starší sestra. Schovala jsem se do pokoje pro hosty, abych získala chvíli klidu. Místo toho...

„Panebože.“

Snažila jsem se rozklíčovat zmeť různých končetin. Když se mi to podařilo, zrudla jsem jako rajče. Klukovská záda, bez košile, a spousta svalů. Dívčí ruce ovinuté kolem jeho krku. Poznala jsem ji – Noahova skoro bývalka.

Kluk se ohlédl a byl to Tyler, protože to samozřejmě musel být Tyler. Moje první bláznivá, nevinná láska.

Tyler, který si dal říct s kýmkoli, jenom ne se mnou. Vypadal dokonale zmuchlaně a sexy, jeho pleť zářila a vlasy měl jako roští.

„No jasně, že jsi to ty.“

Vydala jsem opovržlivý zvuk, vycouvala z pokoje a práskla dveřmi.

A moje zamilovanost do Tylera Nelsona rázem vyprchala. Měla jsem příliš velkou hrdost, než abych ji promarnila kvůli někomu, kdo mě nemá rád a vysmál se mi do obličeje, když jsem mu řekla, že ho miluju. Kdo si užíval ze všech lidí zrovna s *přítelkyní* mého bratrance. Na povrchu možná vypadal dobře, ale stačí do něj škrábnout a je z něj pyrit, falešné zlato.

A na to jsem byla moc dobrá.

Když jsem se vrátila další léto – to minulé –, konečně jsem se té posedlé zamilovanosti zbavila. Tyler Nelson nebyl žádný okouzlující princ, ale kluk, který mi nestál za námahu. Takže už jsem mu nehodlala věnovat ani vteřinu svého času.

Tři

A teď strávím s Tylerem Nelsonem noc v našem domě. O samotě.

Stáli jsme naproti sobě, já ve dveřích, Tyler o schod níž na verandě. Kolem nohou mu vířil třpytivě bílý sníh. Zpod čepice mu trčely pramínky vlasů a chladem mu zružověly tváře. Měl vždycky tak průzračné oči? Bylo vždycky tak trapné se do nich dívat? „Pojď dál.“

„Díky.“ Ztěžka hodil kufr přes práh a vmetl do haly spršku sněhu. Prohlédl si krémové stěny, naleštěnou dřevěnou podlahu a schodiště vedoucí do druhého patra. Naproti dveřím visel dědečkův obraz moře. Pod ním stála váza s kyticí sušené levandule.

Nevšíkala jsem si ho a posadila se na lavici, abych si rozvázala boty. Kdy jsem byla naposledy sama s někým jiným než s rodinou nebo Olivíí? Neměla jsem žádné blízké přátele, protože jsem většinu dětství strávila buď hraním na klavír, nebo krasobruslením. Měla jsem mlhavý dojem, že všichni ostatní se kamarádili, zatímco já jsem poctivě trénovala na ledě nebo cvičila prstoklad. Jasně, lidi mě zvali na večírky a chtěli se mnou klábosit při obědě, ale hlavně proto, že moje rodina byla známá. Ale jinak mě považovali za rezervovanou a klidnou – aspoň podle jedné dívky, kterou jsem zaslechla na školních záchodech –, zatímco ve skutečnosti jsem byla jen stydlivá a zamlklá.

A teď jsem se tu ocitla s Tylerem, který měl milion přátel a byl duší večírků. S vřelým, přátelským a oblíbeným klukem, zatímco já byla chladná, uštěpačná a uzavřená. Neměla jsem ponětí, jak se v jeho společnosti chovat.

Sundala jsem si boty a nechala si na sobě kabát, protože topení ještě pořádně nenaskočilo. Tyler udělal totéž, i když si sundal čepici a hodil ji na kufr. Jemné vlasy se mu rozlétly kolem hlavy. „Nemáš nějaký ručník, kterým bych si mohl osušit boty?“

Sklopila jsem pohled. Na jejich obranu musím říct, že vypadaly dost draze. „Možná sis neměl brát boty za čtyři sta dolarů do sněhové bouře.“

„Za šest set.“

Zvedla jsem oči v sloup a hodila po něm utěrku ze skříně. „Tady.“

Pěčlivě – skoro až láskyplně – z nich setřel vodu a pak mi věnoval úsměv, před kterým jsem se musela obrnit. Tenhle kluk byl až příliš šarmantní. „Tak co máme v plánu?“

„Nic.“ Ometla jsem si sních z nohavic. Zůstaly po něm mokré fleky. „Můžeme si udělat čaj na zahřátí.“

„Bezva.“

Následoval mě do nitra domu a oba jsme stísněně mlčeli. Dům U Zlatých dveří byl rozlehlý, během staletí se rozšiřoval a přistavoval. Připadalo mi divné být tu bez pobíhajících bratranců a sestřenic, bez rodičů, tet a strýčků a bez dědy a babičky ve středu všeho dění. V New Yorku jsem byla zvyklá fungovat sama, ale tady jsem nikdy o samotě nebyla. Tylerova přítomnost trochu pomáhala. No, vlastně ne přímo Tylerova. Ale byla jsem ráda, že tu nejsem jen já.

A přestože byl dům U Zlatých dveří prázdný, stejně měl kouzelnou atmosféru. Milovala jsem ho a cítila se tu víc doma než na Manhattanu. Připadalo mi, jako by mi to tady

náleželo. Možná to byla bláhová představa. Ale vždycky jako by patřil Barbanelovic ženám. Zahrady navrhly a opečovávaly ženy, i architektonické plány nakreslila žena. A já jsem nejstarší vnučkou v současné generaci Barbanelů. S domem U Zlatých dveří jsme k sobě pasovaly jako zámek a klíč.

Odvedla jsem Tylera do velkého pokoje, kde jsme trávili s rodinou nejvíc času. Byl to zrovna tak obývací pokoj, jako jídelna a kuchyně. Velká okna a francouzské dveře zabíraly celou jednu stěnu, za kterou se táhl trávník k zahradám, než přešel v dramatické útesy spadající k moři. Obvykle byl odsud vidět proužek modrého nebe, ale vánice dnes všechno zamlžila. Přestože byly teprve čtyři odpoledne, slunce zmizelo a svět se ponořil do šedomodrého závoje. Nepřestával padat sníh a divoký vítr z něj stavěl vysoké závěje.

Rozsvítila jsem a světlo zastínilo venkovní svět. Teď jsme měli kolem sebe místo sněhu a přítmi babiččinu dokonalou výzdobu – shluky pohodlných sedaček, malé konferenční stolký, velký neformální jídelní stůl, mramorový ostrůvek oddělující kuchyňskou část. Našlapovala jsem po dřevěné podlaze a v tlustých zimních ponožkách mi to pěkně klouzalo. Vešla jsem do spíže. Tyler se mi držel tiše za zády, ale jeho přítomnost bych dokázala nahmatat.

„Vyber si, který chceš.“ Otevřela jsem skříňku se všemi možnými čaji – bylinkový Celestial pro babičku, krabičky s Liptonem pro dědu, mámin Bigelow a plechovky se sypaným čajem. Vytáhla jsem jeden s příchutí pomeranče a skořice, který jsem měla nejradši. Tyler si všechny prohlížel, jako bych ho požádala o transplantaci srdce. Přejížděl prsty po jemně rýhovaných dřevěných skříňkách a k několika krabičkám si přičichl. Potom si vybral jednu s vylisovaným vzorem a párkrát ji obrátil v rukou. Nakonec naplnil kovové sítko obyčejným Earl Greyem.

Kdybych tak uvízla přes noc s *Isaacem*. Dovedla jsem si přesehně představit, jak by to probíhalo. Byl by zdvořilý, okouzlující a milý. Udělali bychom si večeri (to je fuk, že vařím jen zřídka). Zapálili bychom menóru, drželi se za ruce a naše hlasy by se vzájemně mísily. Seděli bychom na gauči a povídali si celou noc. Objal by mě kolem ramen a pak bychom se líbali...

Podívala jsem se na Tylera a zrudla. Nemohla jsem vedle něj stát a snít o tom, jak se líbám s někým jiným. Rychle jsem se vrátila do kuchyně, zapnula konvici a položila na ostrůvek dva hrnky. Posadili jsme se naproti sobě. „Tohle neznamená, že jsme kamarádi nebo tak něco.“

Pověsil sítko do hrnku. „Bože chraň. Ne.“

„Jen nechci, abys umrzl.“

„To jsme dva,“ usmál se. „Taky nechci zmrznout.“

Jak mohl být tak v pohodě, když já jsem posedávala jak na trnů? Ale na druhou stranu, Tyler byl vždycky uvolněný a sebejistý, kdežto já jsem se s většinou lidí mimo rodinu cítila jak slon v porcelánu. Jak s ním dokážu přežít celou noc? „Nechceš se podívat na film?“

„Ne, filmy jsou nuda.“

Skoro všechno, co řekl, uměl podat tak rozumně, že jsem málem souhlasně přikývla. Rychle jsem to setřásla. „Celý smysl filmů spočívá v tom, aby *nebyly* nudné.“

Sundal si vlněný kabát a přehodil si ho přes opěradlo židle. Konečně začínalo být teplo. „Dobře, tak to není nuda, ale je to poslední možnost. Jsou zajímavější věci.“

„Jako třeba co?“

„Však víš. Navzájem si svěřovat naděje, sny, plány a tajemství.“

Ušklíbla jsem se. „A proč bych ti něco z toho říkala?“

„Protože mluvení je *zábava*, Shiro.“

Vážně? „Ne s cizími lidmi.“

„Nejsme cizí.“

„No, vždyť se vlastně neznáme. Ne doopravdy.“

Zkoumavě se na mě díval s tím nejnepatrnějším pousmáním, úplně jiným, než jaký byl jeho široký, otevřený úsměv, který jsem byla zvyklá vídat. „Kdysi jsi mě přece znala dost na to, abys mohla tvrdit, že mě miluješ.“

Nemohla jsem uvěřit, že tak nenuceně vytáhl nejtrýznivější okamžik mého života. I po dvou a půl letech mi připadalo, jako by mi tou zmínkou nasypal do otevřené rány sůl.

„Bylo mi čtrnáct. Každý týden jsem byla zamilovaná do někoho jiného.“

Odfkl si. „Do mě jsi to vydržela celé roky.“

Měl pravdu, ale ani jeden z nás to nikdy předtím otevřeně nepřiznal. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře, ale odmítala jsem se pohnout. „To určitě.“

Naklonil se dopředu. „Přiznej to. Myslela sis, že jsem slunce i měsíc.“

„Na třicet vteřin.“ Konvice začala hvízdát, a tak jsem vstala a začala zalévat hrnky horkou vodou. „Nebud' tak sebejistý.“ Než jsem se znovu posadila, shodila jsem ze sebe kabát. Najednou mi bylo strašné horko. „A nelíbil ses mi, protože bych tě *znala*. Ale proto, že jsi tak...“ Mávla jsem rukou.

Sevřel v dlaních hrnek a pára mu stoupala do obličeje. „Co jako?“

„Tak *hezky*,“ dokončila jsem. „Genetika v tvém případě dělá divy. Rozhodně ne proto, že bys měl okouzující osobnost nebo tak něco.“

„Shiro Barbanelová.“ Vytřeštil oči a vypadal nedobrovolně ohromeně. „Ty teda umíš srazit hřebínek.“

Pokřčila jsem rameny. Cítila jsem se trochu provinile, ale nechtěla jsem ustoupit. „Ty sis začal, když sis dělal legraci ze zamilovanosti malé holky.“

Měl tu slušnost, aby se zatvářil rozpačitě. „Promiň. Nechtěl jsem tě ztrapnit. Asi mi přeskočilo, když jsem po letech zbožňování dostal studenou sprchu.“

Zvedla jsem oči v sloup. „Musí to být těžké, nebýt dál středem světa.“

„Takže přiznáváš, že jsem *byl* středem tvého světa.“

„Protože jsem byla povrchní děcko. Jiný důvod to nemělo.“

Přimhouřil oči, ale pak po mně střelil úsměvem, který jsem léta obdivovala. „Rozpustila by ses mi u nohou, kdybych se vážně snažil.“

„O tom si nech zdát.“ Lokla jsem si horkého čaje. Pálil mě v krku a šířil mi do celého těla teplo. Nedokázala jsem si představit, že bych měla v životě tolik sebedůvěry, a to mě přimělo k tomu, že jsem mu chtěla srazit hřebínek ještě víc.

Docela dlouho mě pozoroval. Pak sklouzl očima níž. „Máš drobné ruce.“

„Cože?“ vyhrkla jsem, naprosto vyvedená z míry.

„Tvoje ruce. Jsou maličké.“

„To teda nejsou,“ bránila jsem se. Proč jsem měla zvláštní potřebu obhajovat velikost svých rukou? „Hrála jsem na klavír.“

Trochu mu zjehl úsměv. „Vážně? To jsem nevěděl.“

„Proč bys taky měl?“ zamumlala jsem, a když ze mě pořád nespouštěl oči, odkašlala jsem si. „Hm. Jo. Učil mě táta.“

„A co ráda hraješ?“

Proč jsme o tom mluvili? Vdechovala jsem páru z čaje vonící po pomerančích a skořici. „Já nevím. To je jedno. Už nehraju.“

„A co jsi měla nejradši, když jsi ještě hrála?“

Bože. Měla jsem oblíbené skladby, než se pro mě stal klavír přílišnou zátěží, další činností v dlouhé řadě věcí, které mě rozemílaly na prach? Vivaldi a Debussy a Schumann, ty jsem *hrála*, ale *oblíbené* skladby...

„Víš, vždycky jsem měla fakt ráda *Kočky*.“

Překvapeně se zasmál. „Vážně?“

„Jo, líbily se mi. ‚Memory‘ mě dostala.“

„Páni. Kdo by to řekl?“

„Bylo mi šest, jasný?“

„Malá holka.“ Zvedl ruku s roztaženými prsty. „Ale klavíristi jsou známí dlouhými prsty, ne velkýma rukama.“

Zvedla jsem ruku, aby ji viděl. „Je úplně normálně velká!“

Přitiskl k ní svoji dlaň. Při jeho doteku mnou projel záchvěv energie. Jeho ruka byla ve skutečnosti mnohem větší než moje a teplá. Zahákl bříška prstů za špičky těch mých. „Vidíš?“

„Hmm.“ Tělo mi spalovaly vlny horka. „Každopádně na tom nezáleží...“

Propletl si prsty s mými.

Ztratila jsem řeč. Tyler se usmál. Palcem mě pohladil po dlani.

Rychle jsem se mu vytrhla. „Ty jsi ale vůl.“

„No tak, Shir. Vždyť jsi mě k tomu přímo vyzvala. Tvrdila jsi, že nemám okouzluující osobnost.“

„Jmenuju se Shira. A tohle nebyla *osobnost*, to bylo... vtíravé.“ Napila jsem se čaje a představila si Isaaca, abych se uklidnila. Ten by nikdy takové hry nehrál. Když jsme spolu mluvili, pokaždé vážně přikyvoval. Naše rozhovory samozřejmě nikdy netrvaly dlouho a většinou se týkaly školy nebo počasí, ale Isaac nebyl typ kluka, který by si ze mě utahoval. „Být okouzluující se nepočítá mezi povahové rysy.“

„Proč ne?“

„To nevím. Protože to není skutečné. Je to povrchní záležitost.“

„A co je teda skutečné?“

„Nevím.“ Vlastně jsem si nebyla úplně jistá, jestli *já* mám nějakou osobnost, jestli se jen nepřizpůsobuju očekávání lidí kolem sebe. „Tvoje touhy a ambice, asi? Tvoje vášně.“

„Dobře.“ Předklonil se a opřel se lokty o pult. Dalo mi práci nevšimnout si zlatavého poprašku chloupků na předloktích. „Jaké jsou ty tvoje?“

To ne. Moje nejmíň oblíbená otázka, a to jsem do ní skočila přímo po hlavě. „Možná budu zachraňovat mořské želvy,“ zažertovala jsem. „Mají to teď těžké.“

„Mořské želvy,“ zopakoval.

„Jo.“ Želvy se mi líbily. Byly jako roztomilí staříci s ploutvemi. Zjistila jsem, že když se o nich zmíním, lidé se často zasmějí a jdou dál. Což byl vlastně můj cíl. Nerada jsem totiž mluvila o své budoucnosti nebo o tom, co chci od života.

Myslela jsem, že své sny a touhy znám. Věděla jsem, že chci být *skvělá*. Jenže se ukázalo, že nejsem.

Ani ve hře na klavír, ani v krasobruslení, přestože jsem pozitivě celé roky cvičila a trénovala. Teď mě tyhle věci, které jsem kdysi považovala za svoje životní vášně, příliš bolely, než abych se k nim vracela. Dřív mě spalovala závist, když jsem sledovala profesionály. Toužila jsem po jejich talentu, po medailích, ale dokázala jsem to snést, protože mě to povzbuzovalo, nutilo mě to být lepší. Mohla jsem je studovat a učit se od nich, a nakonec bych se ze své kukly vynořila proměněná v motýla.

Jenže to se mi nikdy nepodařilo a z bruslení a klavíru jsem teď byla jen smutná.

Zazvonil mi telefon. Máma nejspíš kontrolovala, jestli jsem dorazila. Seskočila jsem ze židle a vyběhla na chodbu, abychom si mohly promluvit trochu v soukromí. „Ahoj.“

„Ahoj. Dojela jsi v pořádku domů?“

„Jo, jsem v pohodě. Svezla jsem se s Tylerem Nelsonem. U nich nejde elektřina, tak jsem ho vzala sem.“

„Aha.“ Mámin hlas zněl překvapeně, ale ne odmítavě. „Máte tam jídlo?“

„Myslím, že jo. Ještě jsme se nedívali.“ Trochu jsem se zarazila. „V mrazáku bude určitě pizza nebo něco takového.“

„Dobře, tak fajn. Všechno funguje?“

„Jo, je to v pohodě, mami. Co máte v plánu?“

„Jsme zpátky u tety Liz – nechali jsme si dovézt hotové jídlo, protože nikdo nečekal, že tu ještě budeme. Chystáme se zapálit menóru. Chceš si zavolat přes FaceTime?“

Píchlo mě v žaludku. Částečně jsem ji chtěla vidět i s celou rodinou. První noc Chanuky jsme vždycky zpívali „Sevivon“ a „Drejd“ a „Zapal jednu svíčku“. Bolela mě představa, že by se mohli bavit beze mě. Ale kdybych je měla pozorovat jen zdálky, cítila bych se ještě hůř, až bych zavěsila. „Ne, díky – stejně musím začít s výzdobou.“

„Jsi si jistá? Hele, já bych...“

„To je v pořádku, mami. Uvidíme se zítra.“

„Proč jsi tak vylítla?“ řekla okamžitě. „Co se děje?“

Povzdechla jsem si. „Nic se neděje. Nechci nechávat Tylera samotného.“

„Tak dobře. Dorazíme zítra.“

„Fajn. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky,“ oplatila mi a zavěsila.

Čtyři

Vrátila jsem se do kuchyně a posadila se zpátky k ostrůvku naproti Tylerovi. „Mám návrh,“ oznámila jsem. „Je první večer Chanuky a zítra přijede moje rodina.“

„Šťastnou Chanuku.“

„Díky.“ Snažila jsem se, aby to znělo prakticky a rázně. „Takže musíme připravit pár věcí.“

„Zažehnout menóru?“

Odtáhla jsem se. „Ne. Vyzdobit dům.“

I když bych ji zapálila strašně ráda. Jak těžké by bylo ji najít? Doma jsme ji měli celý rok na knihovně v obývací. Menóru na knihovně, Eliášův pohár v kredenci, šabatové svícny na příborníku.

Ale nikdy jsem ji nezapalovala jinak než v rodinném kruhu.

Bylo by to divné společně s Tylerem? Co by dělal – *díval se*, jak zpívám modlitby? Trapas. A taky jsem neměla zrovna pěvecký talent.

Na druhou stranu jsem se už cítila provinile, že jsem vyjela na mámu, a nezapálit menóru by to jen zhoršilo. Zvláštní výběr: pocit viny, nebo trapnosti?

To první samozřejmě zvítězilo.

„Možná tu menóru taky zapálíme,“ ustoupila jsem. „Ale nejdřív musíme snést krabice z půdy. Ber to jako platbu za nocleh.“

Krabici svíček a zápalky jsem našla ve spíži a mosaznou menóru ve slavnostní jídelně. Pak jsem vzala Tylera nahoru.

Jak jsme procházeli domem, zvědavě si všechno prohlížel. Přejížděl prsty po rámech obrazů a pohovkách a dokonce pohladil závěsy.

„Pořád na něco saháš.“

„Jsem kontaktní člověk,“ prohlásil bez okolků. „Když jsem byl malý a máma mě brávala nakupovat, dotýkal jsem se všech látek v obchodech.“

„Nikdo ti nikdy neřekl, že si máš nechat ruce v kapsách?“

„Možná,“ rozesmál se. „Ale nejspíš jsem neposлуoval.“

A klidně jsem mohla dodat, že díky jeho okouzlujícímu smíchu a nádhernému úsměvu ho lidi nechávají dělat, co se mu zamane.

Došli jsme do druhého patra, které mělo menší rozlohu a nižší stropy. Tady spala děcka až do puberty – všichni do dvanácti let – v jednom velikánském pokoji pod trémovím. Zastavila jsem uprostřed místnosti a ukázala na padací dveře ve stropě. Visel z nich tenký provaz. „Představuju ti půdu.“

Tyler zvedl oči. „Jak se dostaneme dovnitř?“

Napodobila jsem ho. „Bývá tu žebřík.“ Vyskočila jsem a zatáhnutím za provázek otevřela dveře. Pak jsem stáhla skládací žebřík.

„Dámy mají přednost,“ prohlásil Tyler. Zaváhala jsem a představila si, jak mi bude zírat na zadek, až polezu nahoru, a pak jsem usoudila – tak ať. Koneckonců jsem měla zatraceně pěkný zadek.

Půda byla nízký, stísněný prostor se šikmými stropy. Nahore hučel vítr ještě hlasitěji a narážel do střechy, která neměla téměř žádnou izolaci. Taky tu bylo dost chladno. Díky tmě bylo vidět z oken po obou stranách zešikmeného stropu. V modravém světle zapadajícího slunce se vytrvale snášely sněhové vločky.

Tyler sledoval můj pohled. „Je to nádhra.“

Jenom jsem přikývla. Nechtěla jsem s tímhle klukem obdivovat krásnou přírodu. Radši jsem zatáhla za další provázek. Rozsvítla se jediná žárovka a vrhla na dlouhou místnost ostré stíny. „Podíváme se, jestli najdeme ozdoby.“

Obešli jsme půdu a nakoukli do nepřeberného množství krabic – bílé poštovní škatule a hnědé kartonové bedny, průhledné plastové boxy a občas papírový kufr. Mezi uskladněnými věcmi vykukoval odložený nábytek – houpací křeslo a kůň, několik starých lamp, zrcadlo.

„Jak dlouho tady vaše rodina žije?“

„Od osmnáctého století,“ odpověděla jsem. A usmála se, když se překvapeně ohlédl. „Řekla bych, že jsme měli dost času nahromadit krámy.“

Najednou se polekaně svalil na zem. „Au!“

Rychle jsem se protáhla kolem hromady krabic. „Jsi v pořádku? Co se stalo?“ To ho ten můj úsměv *tolik* překvapil, že sebou praštil? Páni, vážně jsem potřebovala zapracovat na svém přátelském přístupu.

Posadil se a začal si mnout kotník. „Jsem v pořádku. Jen jsem zakopl o...“ Hlas se mu vytratil, jak se zadíval na podlahu, kde předtím stál. Dřevěné prkno bylo odtažené od ostatních.

Ale ne. Probořili jsme podlahu. „O tohle jsi zakopl? Ech.“

„Myslíš, že je to schválně?“

„Já – cože? Podle tebe tě podlaha nechala zakopnout na schvál?“

Zasmál se. „Jestli je to *uvolněné* schválně. Jestli to někdo vypáčil.“

Okamžitě mě to zaujalo. „Myslíš jako nějakou skrýš?“

„Je jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Posunul se a já si vedle něj sedla na paty, abychom se mohli podívat dovnitř. Pak jsem se zarazila. „Co když jsou tam myši?“

„Jsi větší než ony.“

„Ale ani z půlky tak děsivá,“ Zhluboka jsem se nadechla.

„Dobře. Tak se podíváme.“

Nakoukli jsme do tmy. A tam v malém zaprášeném prostoru ležela skříňka. Ne větší než krabice od bot, ale elegantní jako šperkovnice. Měla klenuté víko z tmavého leštěného dřeva a složitě vyřezávané boky. Vytáhla jsem ji a položila na podlahu.

„Podívej se na to,“ vydechla jsem a pokusila se ji otevřít. Víko se ani nehnulo. „Tajný poklad!“

„Vypadá staře,“ zkoumal ji. „Rád bych věděl, jak dlouho tu leží.“

„Je tam klíč?“ Posvítla jsem mobilem do rohů prohlubně, ale našla jenom prach.

„Určitě dokážeme přijít na to, jak ji otevřít. Pojďme ji vzít dolů.“

„Dobře,“ souhlasila jsem s narůstajícím nadšením, i když jsem se napomínala, abych se nenechala rozptýlit. „Ale nejdřív musíme najít ozdoby.“

Tyler zvedl telefon, aby posvítil na hromadu krabic před námi, a ozářil cedulku s nápisem *Chanuka* vyvedeným babiččiným rukopisem. Zakroužil světlem kolem a objevil deset podobných krabic. „Uf, myslíš, že potřebujeme všechny?“

Trvalo nám dvacet minut, než jsme ty velké plastové boxy odtahali dolů. Nakonec jsme vzali i dřevěnou truhličku a postavili ji na mramorový pult mezi naše hrnky. Tyler se pokoušel uvolnit víko prsty. „Možná dokážeme vyháčkovat zámek.“

„To zní dost agresivně. Někdo měl nejspíš dobrý důvod ji schovat.“

„Jo, jako asi tak před sto lety. Nemyslím, že bychom zklamali něčí důvěru.“

Došlo mi, že ji taky chci otevřít. Už dlouho jsem nebyla z ničeho tak nadšená, jako mě vzrušovalo a okouzlovalo bruslení a klavír. Někdy jsem si naopak připadala strašně *znuděná* a odpoledne se nekonečně táhla, vyplněná jen domácími úkoly, eseji a učením. Aspoň moje brigáda v kavárně, i když taky otupující, mi dovolovala se ztratit ve vzorci mačkání knoflíků a napěňování mléka.

Bylo by hezké nechat se zase něčím uchvátit. Zadala jsem do Googlu *Jak vyháčkovat zámek* a oba jsme natáhli krk k prvním výsledkům vyhledávání. „Očividně potřebujeme šperhák,“ přečetl.

„V jedné z komor je náradí...“

O pár minut později jsme ho našli a s pomocí několika sponek a slušného množství nadávek zámek cvakl. Jak víko povolilo ze smrtícího sevření, skříňka jako by si oddechla.

Zůstali jsme na sebe s Tylerem civět. Pak jsem víko opatrně nadzvedla.

Nevím, co jsem čekala. Něco kouzelného a hluboce uspokojivého? Mapu k pokladu, hromádku šperků? Místo toho tam ležela zmeť předmětů: šíp, kus dřeva, oválné plechové pouzdro a malá sklenička plná mušlí.

„Něčí suvenýry,“ zamumlala jsem. Nějaký syn nebo dcera, nejspíš některého z mých předků, si schoval poklady. Vyndala jsem šíp, dřevěný s dlouhým, štíhlým dřikem. Zamračila jsem se a podala ho Tylerovi, než jsem začala zkoumat kus dřeva. Byl asi dvacet centimetrů dlouhý a deset široký, na jednom konci naostřený a rovný, na ostatních olámaný a roztržený. Rýsovala se na něm dvě písmena, sotva rozeznatelné pozůstatky *O* a *S*. „Co myslíš, že to je?“ zeptala jsem se.

„Nemám tušení.“ Tyler odložil dlouhý šíp s drobným hrotem a vzal si dřevo. „Vzhledem k velikosti písmen to vypadá, že to patřilo k mnohem většímu kusu.“

Pak jsem sáhla po oválném pouzdře, asi pět krát osm centimetrů. S cvaknutím se otevřelo a odhalilo miniaturní obraz pohledného mladého muže. Tyler se naklonil blíž. „Myslíš, že to byl Barbanel?“

„Nevím,“ pokrčila jsem rameny. „Možná. Ale pravděpodobnější je nechat si portrét někoho, koho máš rád, a ne svůj.“

Zatvářil se zamyšleně. „Co třeba nějaký z nápadníků tvojí praprababičky, co ho odmítli, protože nebyl dobrá partie?“

„Možná.“ Oba jsme se zahleděli na mladíka v bílé košili se širokým límcem a rozvázanou kravatou. Horní ret mu zdobil dramatický knírek.

„Možná na něj nechtěla zapomenout, a tak všechno schovala. Rozchodová krabice.“

„Rozchodová krabice?“ ušklíbl se. „To zní jako něco, co se dává kamarádce. Plná čokolády, alkoholu a alb Amy Winehouse.“

Potlačila jsem úsměv. „Něco jako krabice pro děti, co dávájí miminům v porodnici v severských zemích. Státem sponzorované potřeby pro dramatické události.“

Nadzvedl obočí a pousmál se. Byl to jiný úsměv než ten široký, naleštěný, kterým obvykle blýskal kolem – tenhle byl jemnější a osobitější. „Přesně tak. Veřejná služba. Myslím, že lidi klidně budou rádi platit daně, jen aby dostávali rozchodové krabice.“

Pobaveně a okouzleně jsem se znovu zadívala na portrét. „Z které doby to podle tebe je?“

Znova obrázek prozkoumal. „Nevím. Kdy byly v módě miniatury? Nejspíš před vynálezem fotografie, ne?“

Otevřela jsem Wikipedii. „Tak fajn, fotografie se rozšířila po průmyslové revoluci – po roce 1850. Opravdu módní se stala v devadesátých letech devatenáctého století. Budu se muset zeptat prarodičů, kdo žil v domě U Zlatých dveří před nimi.“

„Myslíš, že to budou vědět?“

Opatrně jsem uložila předměty zpátky do truhličky. „Naše rodina tenhle dům vlastní od doby, kdy ho postavili, takže jo.“

„Jasně, na chvíli jsem zapomněl, že jsi z nantucketské královské rodiny.“

„Ale prosím tě.“ Sice jsme žili na ostrově od počátku devatenáctého století, a třebaže byli zdejší kvakeři mnohem otevřenější než puritáni na pevnině, moji židovskou rodinu nikdy úplně nepřijali.

Vytáhla jsem sklenici a odšroubovala ji. Jak staré byly ty mušle? Měla jsem docela strach se jich dotknout, ale přesto jsem jich několik velmi opatrně vytáhla. Sklenici vyplňovala různorodá směs. Byly tam malé bílé mušle i velké barevné vějíře – skoro jako ty šedé škeble, které jsem tu často vídala, ale ve zlaté a oranžové barvě západu slunce.

„Tyhle nevypadají, že by byly odsud,“ uvažoval Tyler. „Ale v devatenáctém století zdejší lidé jezdili na lov velryb všude možně. Možná to byl dar. Možná byl milenec té Barbanelové námořník.“

Při slově *milenec* jsem se začervenala a podívala se na prázdné hrnky. „Chceš ještě čaj?“

Zvedl se ze židle. „Možná něco silnějšího?“ Z mého výrazu mu zaškubalo v koutcích. „Pokud by ti to nevadilo.“

„Jasně že ne,“ pospíšila jsem si. Pití mi nevadilo, jenže opíjet se s Tylerem Nelsonem nebyl scénář, který bych si zrovna představovala. Odvedla jsem ho k barovému vozíku, bohatě zásobenému alkoholem.

Dřepł si, aby si ho prohlédl. „Je tu něco, čeho bychom se neměli dotknout?“

„Sem nedávají to nejlepší. A chodí tudy tolik lidí, že si toho nikdo nevšimne.“

„Skvělé. Dám si brandy.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lekce flirtování***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.